

På Hotel Humle

Centralt placeret på en mindre sidegade i København ligger der et lille — nogle ville sige luset — hotel, hvor jeg af og til aflægger en mindre, men til gengæld oftest munter visit. Jeg vil nødig robe etableringssementets navn eller ejerens identitet, bl.a. fordi min ven indehaveren er en tidligere stærkt fremtrædende spritsmugler der nu har trukket sig tilbage fra aktiv gerning, og fordi det jo gang på gang har vist sig at vort politi, selv så enestående klodset og ubehjælpsomt det er hver gang det drejer sig om bagmænd og storsvindlere, er specialister i at knalde småfisk.

Så lad os kalde etablerementet Hotel Humle. Ud over værelserne — hvoraf kun et fåtal benyttes til decideret overnatning, hvis De forstår hvad jeg mener — rummer det en mindre bar, og på denne kan man ofte ud på aftenen træffe mange sære og interessante mennesker. Således var det også forleden aften, da jeg kikkede forbi.

Mest bemærkelsesværdig i sin uhemmede udfoldelse var en ca. 60-årig herre — han var arkitekt, fortalte man mig — på en udpræget super-ultra-drukter. Manden teede sig aldeles ubehersket, på en måde der stod overordentlig dårligt til hans noble påklædning og smagfulde slips. Han fik efterhånden arbejdet sig op til en form for bersærker-gang der førte til at han flåede samtlige dugge af bordene, efter tur fik sat sig på skodet af samtlige tilstedeværende damer, ufordret størstedelen af herrerne til dueller på alle disponiblen væben, sjasket diverse hur-

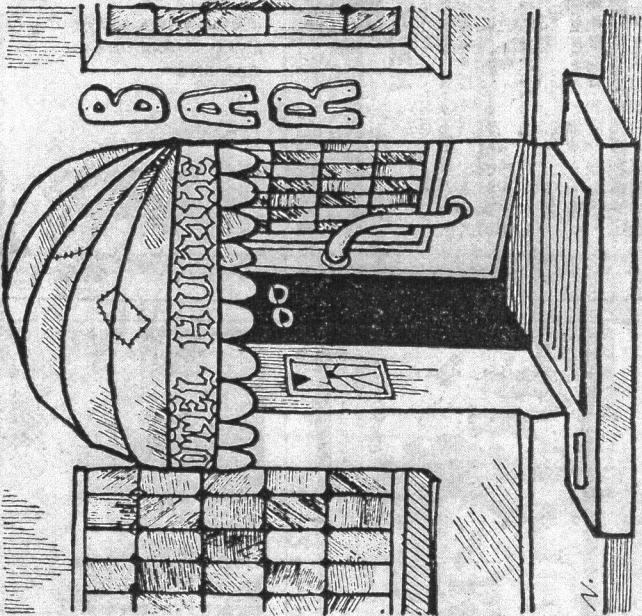
tigt skiftende drinks ud over alt og alle og odelagt en hel del porcelæn.

Ingen tog sig imidlertid syn-derligt af det, for Hotel Humle er et meget tolerant sted. Tjeneren gik tålmodigt bagefter ham, fulgte hans ledeløse rus, samlede ham med passende mellemrum op fra gulvet og noterede stilfærdigt diverse udgifter ned efterhånden som de opstod. Tjeneren fortalte mig bagefter, at han var god nok, denne arkitekt. Han kendte ham. Han boede i Odense, han kom til København hvert femte år, og så kortede det bare sådan. I morgen ville han være helt flink og stilfærdig, og betale hele sin regning plus lidt ekstra med mange undskyldninger. Tjeneren huskede tydeligt hele turen fra sidst — i 1974!

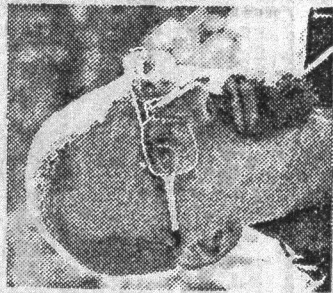
Bevares, man har hørt om kvartals-drunkere. Men en femårs-fulderist, det var i det mindste nyt for mig.

Men ikke den eneste nyhed. Samme aften samme sted mødte jeg en Taber, og det var næsten et mirakel nu om dage at møde en sådan der hverken klynkede eller jamrede eller forsøgte at skyde skylden på andre. Han havde dårligt arbejde og lav løn, han boede i en slum-lejlighed hvor regnen plaskede ned igennem loftet så han hver dag måtte tomme og på ny anbringe diverse spande og gryder rundt omkring på gulvet — men han beklagede sig ikke.

'O.K.', sagde han. 'Jeg har fandeme lavet så meget lort! Jeg har aldrig tænkt mig om. Jeg har brugt alle mine penge på idioti og spildt al min tid ... Det kunne have været ander-

Tegning: Peder Nyman

Dan Turéll i byen

børnehave, ikke, og de skal snart i skole — og så ender det jo bare med at de taler jysk hvis ikke vi flytter!

Det mindede mig om hvordan jeg selv lige var vendt hjem fra Jylland med det traditionrige natting dagen før, planmæssig ankomst Københavns Hovedbanegård kl. 7:03, og da vi var inde gik jeg ind på samme Hovedbanegårdsherretoliet for at lette min blære. Man der fejrer banegården kom forbi i det samme og gik over til ham der passer toiletet — ham børnene kalder 'Tissemanden' — og sagde: 'Véd du hvem der står og pisser derude?'

Tissemanden kikkede ud gennem glasvæggen på min udtryksløse ryg og svarede nej.

Fejemanden sagde højt og tydeligt: 'Det er Dan Turéll!'

Aha, tænkte jeg. Jeg er berømt!

Indtil Tissemanden svarede: 'Dan Turéll? Nå ... Nå, Nå, gavede med!'

ham skuespilleren?'

Det sidste jeg hørte på Hotel Humle den aften var en lille opbyggelig jule-solstråle-historie. Jeg har tidligere fortalt Dem om min ret barske ven, Gentleman-Alfonsen Sorte John fra Dannebrogsgade der kender hvert eneste beskidte trick i livets bog. Det er med glæde jeg nu kan berette, at han med årene er blevet lidt mildere.

Han fortalte nemlig om, hvordan hans mær af en kran havde spillet ham et slemt puds (gæt selv hvilket!) med en af naboerne ved juletid sidste år. Sorte var rasende. Han havde, indrømmede han, været lige ved at give hende det traditionelle lag tørre tæsk.

— Men hvad Fanden', sagde han. 'Så kom jeg i tanker om, at det var jul. Det er jo en slags højtid, ikke, Fred på Jord og alt det dér. Og jeg havde jo alligevel ingen anden gave med!'

Forbløffet blev jeg også over at møde en gammel ven fra 60'erne, en fyr jeg ikke har set meget til de sidste ti år, fordi han — efter en barndom og ungdom i den sorteste sorte firkant på Nørrebro — var flyttet til Nordjylland, hvor han havde anskaffet sig en gård, en kone og to børn. Siden havde han boet dér ovre, og nu var han vendt tilbage til København — via Hotel Humle — for at prøve at finde en lejlighed i byen igen.

Jeg spurgte ham, om han da ikke havde været glad for det landliv, han havde ventet sig så meget af.

'Jo', sagde han så, drømmende som så han de gyldne marker for sig langs med bardisken. 'Jo, men nu er børnene jo begyndt at gå i